

Csukás István • Sajdik Ferenc

**POM
POM**

meséi

Óriástüdejű Levegőfújó

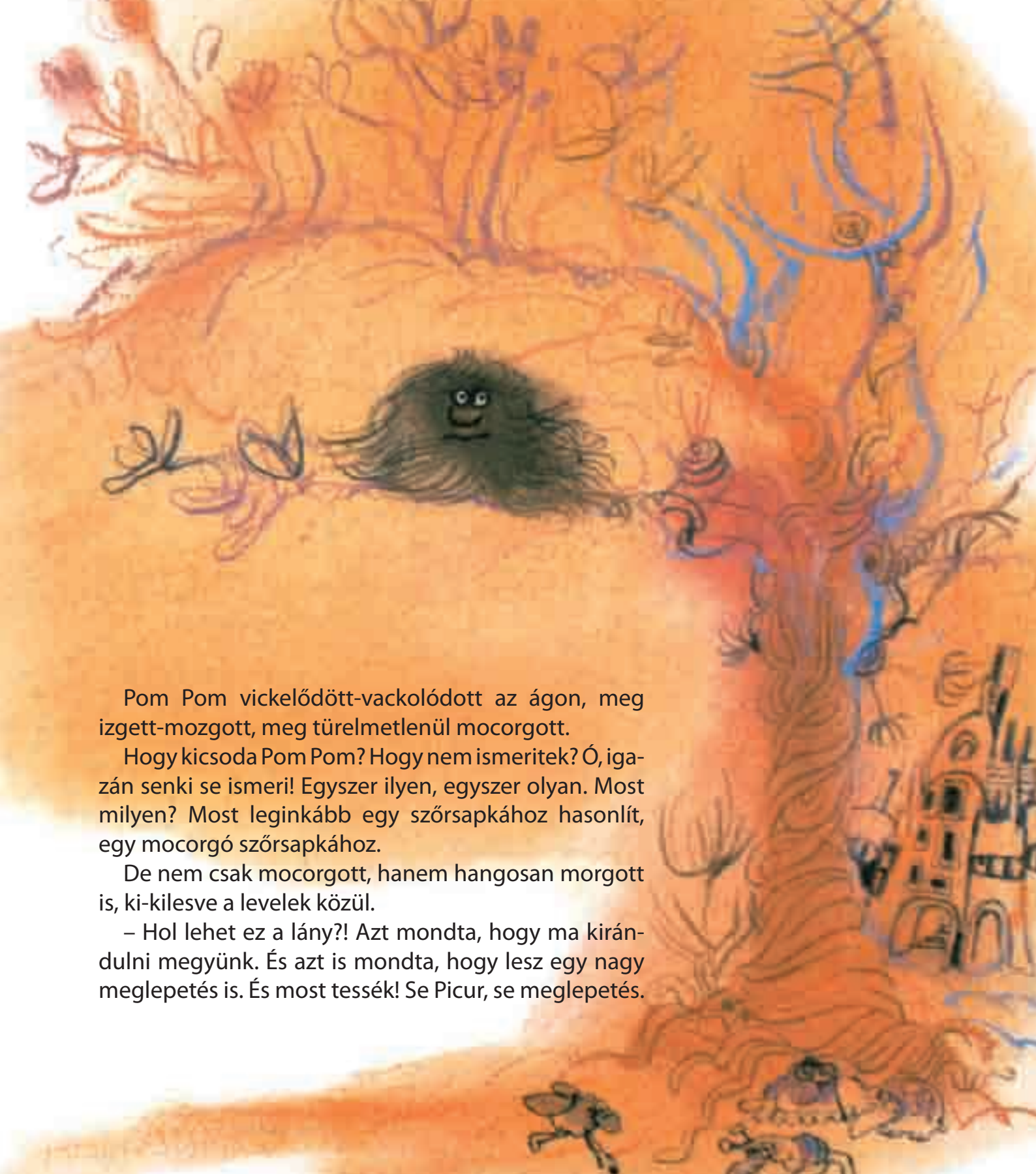
CSUKÁS ISTVÁN – SAJDIK FERENC

POM POM MESÉI

ÓRIÁSTÜDEJŰ
LEVEGŐFÚJÓ

Könyvmolyképző Kiadó

Pom Pom vickelődött-vackolódott az ágon, meg izgett-mozgott, meg türelmetlenül mocorgott.

Hogy kicsoda Pom Pom? Hogy nem ismeritek? Ó, igazán senki se ismeri! Egyszer ilyen, egyszer olyan. Most milyen? Most leginkább egy szőrsapkához hasonlít, egy mocorgó szőrsapkához.

De nem csak mocorgott, hanem hangosan morgott is, ki-kilesve a levelek közül.

– Hol lehet ez a lány?! Azt mondta, hogy ma kirándulni megyünk. És azt is mondta, hogy lesz egy nagy meglepetés is. És most tessék! Se Picur, se meglepetés.

Ekkor meglátta Picurt és rögtön abbahagyta a morgást meg a dohogást meg a zsörtölődést, vidáman felkiáltott:

– Nahát! Ott jön Picur és a meglepetés! Azazhogy nem is jönnek, hanem gurulnak!

Picur a fa alá ért, fékezett a meglepetéssel, mivel a meglepetés nem volt más, mint egy csillogó-villogó kerékpár!

– Szia, Pom Pom! Ne haragudj, kicsit elkéstem, de tudod, össze kellett szerelnem a biciklit. Ugye szép?

Pom Pom elragadtatva suttogott az ágról: – Gyönyörű!

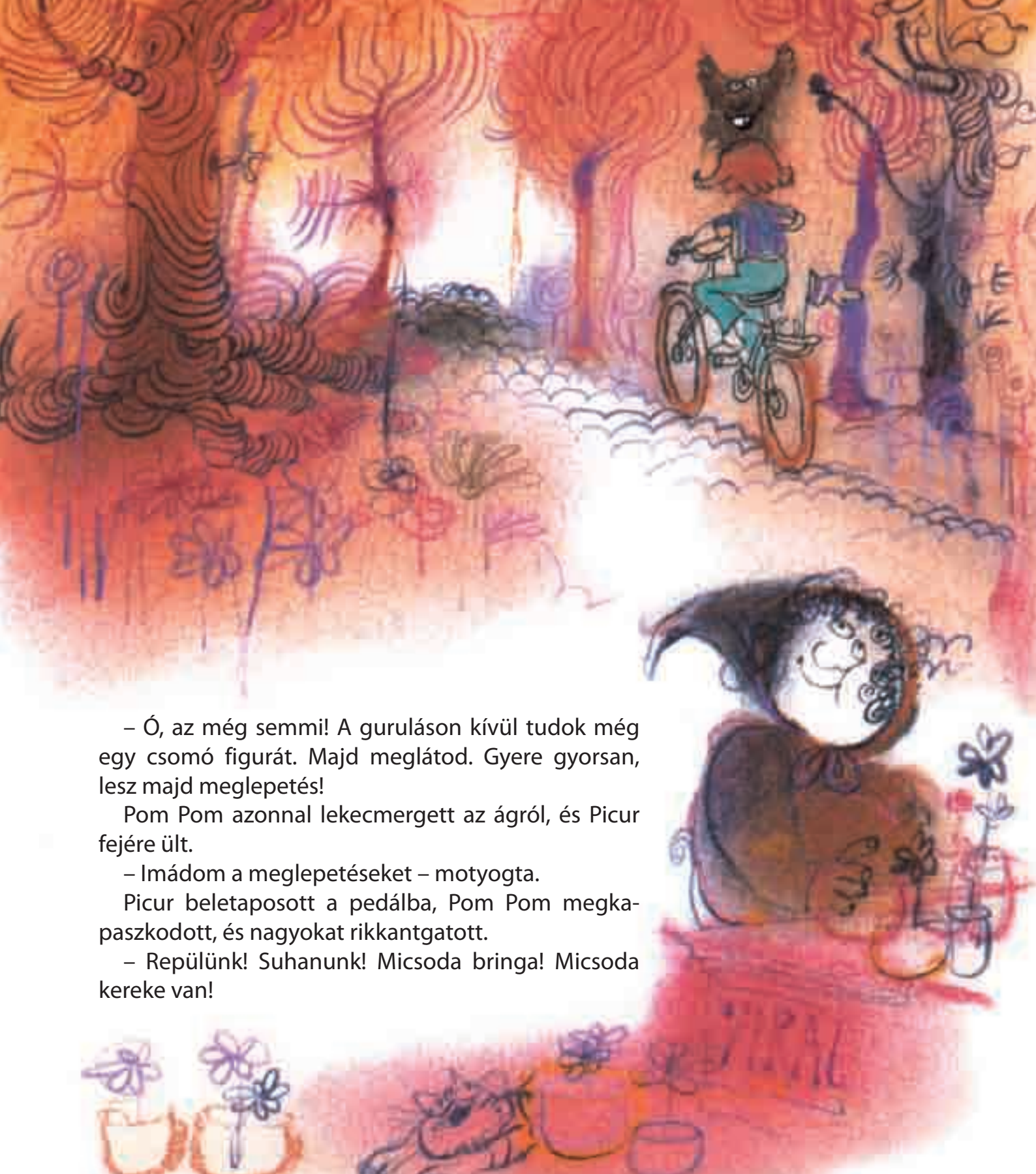
Picur meg volt elégedve az elragadtatással, mosolyogva magyarázott:

– Most kaptam, mert jó lett a bizonyítványom.

Pom Pom komolyan bólogatott.

– Gratulálok neked is, a bizonyítványodnak is! Nagyon szépen gurultatok.

– Ó, az még semmi! A guruláson kívül tudok még egy csomó figurát. Majd meglátod. Gyere gyorsan, lesz majd meglepetés!

Pom Pom azonnal lekecmergett az ágról, és Picur fejére ült.

– Imádom a meglepetéseket – motyogta.

Picur beletaposott a pedálba, Pom Pom megkapaszkodott, és nagyokat rikkantgatott.

– Repülünk! Suhanunk! Micsoda bringa! Micsoda kereke van!

Picur fél kézzel tartotta a kormányt, figurázott, nyolcasokat írt a parkban, kanyargott merészen a bokrokot kerülgetve, s dicsekedve sorolta, hogy még mi mindene van a bicajnak.

– Ó, nem csak kereke van! Van neki csengője, dudája, zászlója, első és hátsó vicsogója, ködlámpája, sebességmérője, magasságmérője, hőmérője és iránytűje, pótkulcsa és kontrafékje, azonkívül fésűtartó, kulcsfogas...

Az utolsó szavakat összekoccanó foggal mondta, mivel a kerékpár nagyokat döccent.

Nagyokat döccent Pom Pom is Picur fején, és ő is fogva-cogva kérdezte:

– Mi van? Mi történt?

Picur fékezett, letette a lábát a földre.

– Leeresztett a gumi. Szálljunk le!

– Én is?

– Neked nem muszáj, úgyis én tolom a biciklit. Most gyalogolhatunk haza.

Pom Pom nem értette a dolgot, meg is kérdezte rögtön:

– De hát miért kell hazamenni? Vedd elő a pumpát, és fújd föl a kereket!

Picur idegesen hümgetett meg krákogott, egy kicsit el is pirult, majd kibökte:

– Nincs pumpa. Valahogy elfelejtettem. Vagyis nincs.

– Aha! Ködlámpa van, fésűtartó van, zászló van, első-hátsó vicsogó van, pumpa nincs! Haj, haj! Ez aztán a meglepetés! Haj, haj!

Picur dühösen nézett fölfelé.

– Én tolom a bicajt és te sóhajtozol?! Hát tehetek én róla, hogy kiment a levegő?!

Pom Pom egy kicsit összehúzta magát, s szelíd hangon magyarázott:

– Csak azért sóhajtottam, mert eszembe jutott Óriás-tüdejű Levegőfújó! Ha az most itt lenne!

Picurnak elszállt a mérge, megenyhülten kérdezte Pom Pomot: – Óriástüdejű? Sose hallottam semmiféle Óriástüdejűről! Mesélj róla! Majd szép lassan tolom a biciklit.

Pom Pom kényelmesen elhelyezkedett Picur fején, és belekezdett a mesébe.

– Óriástüdejű Levegőfújó amúgy külsőre elég kicsi, csak a tüdeje óriási. Egy focit felfújni neki semmi. Egy leengedett vacak bicikligumit keményre fújni egy pillanat! Egy kicsit csücsörít, így csinál, hogy sss! És kész. Egy szó, mint száz, fantasztikusan tud levegőt fújni! Fan-tasz-ti-ku-san!

Mikor már mindent felfújt a környéken, utoljára tévedésből egy sündisznót is, aki akkora lett, mint egy borjú, vagyis amikor már semmi felfújnivaló nem volt a közelben, elhatározta, hogy vándorútra kél.

– Körülnézek egy kicsit – mondta. – Az lehetetlen, hogy minden tele van már levegővel.

Hát ahogy ment, mendegélt, egy benzinkúthoz ért.

Roppant érdeklődéssel figyelte, hogy nemcsak a tartályokat töltik meg benzinnel, hanem a kerekeket is telefújják levegővel.

– Ezt én is tudom! – vetette oda a benzinkutasnak. – És ráadásul ingyen! Hadd csináljam én.

A benzinkutas beleegyezett.

– Rendben van. Csináljunk egy próbát. Ott egy kisautó, fújja fel!

Óriástüdejű Levegőfújó belefűjt először az első gumiba, azután a második gumiba, azután a harmadik gumiba s végül a negyedik gumiba. De a nagy igyekezetben, hm, egy kicsit túlfűjt a gumikat. Vagyis akkorák lettek, mint egy kamioné. De nem elég, hogy akkorák lettek, sorban ki is pukkadtak. Először az első, azután a második, azután a harmadik, azután a negyedik. A benzinkutas befogta a fülét a nagy durranásokra. Majd mikor a negyedik gumi is kidurrant, és csend lett, így ordított mérgesen:

– Mit csinált, maga szerencsétlen? Azonnal hagyja el a benzinkutat!

